

«Å oppdage Kristi evig unge ansikt»

Torsdag 5. juli 2018 godkjente pave Frans flere dekreter om heroiske dyder, noen av dem er relatert til to tenåringer: engelsk-italienske Carlo Acutis og spanske Alexia González-Barros, som døde henholdsvis 15 og 14 år gamle.

15.10.2018

Alexia, som var fra Madrid, døde i 1985 etter en smertefull sykdom som gjorde at hun ble lam det siste året hun levde. Carlo døde i Milano i 2006

av en aggressiv form for blodkreft. Foreningen som arbeider for Alexias helliggjøringsprosess i erkebispedømmet Madrid kom med en uttalelse som uttrykte deres glede og overbevisning om at «mange mennesker i hele verden vil takke Gud vår Herre sammen med oss.»

Alexia var den yngste av syv søsken. Hennes foreldre, Francisco og Moncha, levde sin kristne tro på en naturlig måte. Da hun var fire år gammel ble hun elev ved Jesús Maestro skolen, som ble drevet av St. Teresa de Jesus søstre, der mange mennesker fremdeles husker henne, og i kapellet der pleide hun å be daglig. Da hun var åtte fikk hun sin første hellige kommunion i kirken Santa Maria de la Paz i Roma, på den familieturen introduserte foreldrene henne for den hellige pave Johannes Paul II og den salige Alvaro de Portillo. I ungdomsskoletiden begynte hun å gå på et Opus Dei-

senter for unge jenter, der hun deltok i kulturelle og åndelige aktiviteter sammen med sine venner.

Da hun var 13 år fikk hun diagnosen Ewings sarkom. Operasjonene hun måtte gjennomgå og rehabiliteringsprosessen medførte store lidelser. Hun styrket alle ved sin fred og evne til å formidle glede midt i en alvorlig sykdom. Hennes bror Francisco, som presenterte dokumentaren *Alexia* lagd av Pedro Delgado, sa at «Alexia hadde et tydelig og nært forhold til Jesus. Styrken i Alexias sak hviler på dette: hun trodde.»

Da Delgado lagde dokumentaren oppdaget han at Alexia «var en utadvendt og ganske nysgjerrig person. Hun gikk regelmessig på konserter på Det kongelige teater, men var også interessert i flamenco, og likte Eurovision.» Hennes gode humør og styrke når sykdommen

rammet inspirerte mange andre pasienter.

Hun oppofret sine lidelser for Kirken og for familien og vennene. Helt til slutten nærmet seg gjentok hun ofte intensjonen hun pleide å bruke når hun hilste vår Herre foran tabernaklet: «Jesus, måtte jeg alltid gjøre det Du ønsker.»

Den spanske hjemmesiden for årets synode om ungdom og kall fremhever Alexia som en av «de unge vitnene», og sier at «hennes unge liv har gitt oss et eksempel på tro og fred som hjelper oss å oppdage Kristi evig unge ansikt». Den viser også hen til hennes enkle og dype fromhet, «en frukt av det guddommelige barnekår levd i de små ting. Alexia hadde lært å stole på Gud Fader og dette gjorde henne i stand til å være glad selv midt i store smerter. Hun visste at hennes lidelse betydde noe, at hun holdt en skatt i

sine hender, og hun oppofret den daglig for Kirken, paven og alle menneskene hun hadde i sitt hjerte.»

Fra 2004 har hennes legeme hvilt i kirken San Martín de Tours i Madrid. Alexias grav er under et oljemaleri som viser Vår Frue som ungdom, mens hun leser sammen med sine foreldre, de hellige Joakim og Anna. Mange mennesker som føler hengivenhet for henne går dit for å be om hennes forbønn hos Gud.

Carlo Acutis, som elsket eukaristien

Carlo Acutis døde i oktober 2006, 15 år gammel, av en aggressiv form for blodkreft. Tenåringen, som var født i London, men levde det meste av livet sitt i Milano, rørte sin familie og venner ved å fortelle dem at han

oppofret all sin lidelse for Kirken og paven, slik som Alexia hadde gjort noen få år tidligere.

Fra den dagen han mottok sin første kommunion som syvåring forsømte han aldri anledningen til å gå til messe daglig. Han prøvde alltid, enten før eller etter den eukaristiske feiring, å stoppe opp foran tabernaklet for å tilbe vår Herre, virkelig nærværende i det aller helligste sakrament. Vår Frue sto ham nær og han æret henne ved å be den hellige rosenkrans hver eneste dag. Carlo fremsto som en vanlig gutt av sin tid, men kombinerte dette med et dypt eukaristisk liv og en mariansk fromhet, som gjorde ham til en meget spesiell gutt som alle beundret og elsket.

Carlo pleide å si til sine venner: «Vårt mål må være det uendelige, ikke det begrensede. Det uendelige er vårt hjemland. Himmelen venter alltid på

oss.» En annen ting han sa var: «Alle mennesker er født som originaler, men dør som kopier.» For å nærme seg målet og ikke «dø som kopier» sa Carlo at vårt kompass måtte være Guds Ord, som vi må strebe etter å leve opp til hele tiden. Men for å nå et slikt opphøyd mål trengs det spesielle virkemidler: sakramentene og bønn. Carlo satte spesielt eukaristiens sakrament i sentrum av sitt liv og kalte det «min vei til Himmelen».

Carlo var meget begavet når det gjaldt alt som hadde med dataverdenen å gjøre, slik at både hans venner og voksne med dataingeniørutdanning så på ham som et geni. Alle var forbauset over hans evne til å forstå datamaskinenes hemmeligheter som vanligvis bare er tilgjengelige for de som har spesialiserte universitetsgrader. Carlos interesser omfattet dataprogrammering,

filmredigering, opprettelse av hjemmesider, redigere og lage layout for små publikasjoner, samt frivillig arbeid for nødlidende, barn og eldre. Han lagde også en hjemmeside for å utbre eukaristisk fromhet på internett.

«Å alltid være forent med Jesus, det er min livsplan.» Disse få ordene fra Carlo Acutis beskriver særtrekket ved hans korte liv: å leve med Jesus, for Jesus, i Jesus. «Jeg er glad for å dø fordi jeg har levd mitt liv uten å kaste bort et eneste minutt av det på noe som ikke behager Gud.»